

ΔΗΛΟΣ Το Φως Του Κόσμου

ΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΝΙΚΟΣ ΖΕΡΒΟΝΙΚΟΛΑΚΗΣ

Η Δήλος είναι ένα πολύ μικρό υποίκιο στην καρδιά του Αιγαίου, που κατοικείται από τα προϊστορικά χρόνια και σημαδεύει με τον τρόπο του τους αιώνες, ακόμη και μετά την παρακμή του. Τόπος-μοντέλο ακόμη και σήμερα, για την εποχή της ακμής του, με τους κοσμοκράτορες, τους εμπόρους, τους εφοπλιστές και τους κάθε λογής μεταπράτες, να δανείζονται κομμάτια από τη διαδρομή του υποικού μέσα στο χρόνο. Είναι βέβαια, πρωτίστως, το υποίκιο του Απόλλωνα. Το υποίκιο ενός Θεού που έχει να κάνει με το φως και τη μουσική, χωρίς να έχει ποτέ παρτίδες με απατεώνες, πολιτικάντες και χυδαίους.

Μια πέτρα μέσα στη θάλασσα, λουσμένη στο φως. Τώσας να μπνητερός τόπος για να λατρεύεται ο Θεός του φωτός, αλλά και το ίδιο το φως, από αυτή την αιώνια φωτο-παγίδα!

Κάποτε πίστευα ότι ταξιδεύοντας στη Σαχάρα, θα συναντούσα εκεί στη μεγάλη άμμο της ερήμου, το πιο δυνατό φως. Ωστόσο, το φωτόμετρο της κάμερας με προσγείωσε στην πραγματικότητα, διαπιστώνοντας ότι το μεγάλο φως είναι αυτό στη Δήλο. Γυμνό, καθαρό φως, με εξαιρετική διαύγεια κάτω από ένα απέραντο ουρανό και μια στιλπνή θάλασσα, που λειτουργεί σαν τεράστιος ανακλαστήρας. Έτσι διαπίστωσα και στην πράξη ότι η Δήλος είναι η κοιτίδα του φωτός και για μια ακόμη φορά οι αρχετυπικές λατρείες στον αιγαϊακό χώρο κέντρισαν τις υποψίες μου για τις μυστικές, αρχεγονικές γνώσεις και λειτουργίες, που κρύβουν μέσα τους.

Οι αρχετυπικές λατρείες είναι γεμάτες κώδικες και γνώσεις απόκρυφες, που έχουν να κάνουν με τη φύση, τη ζωή και τις φυσιοκρατικές λειτουργίες των πραγμάτων. Το φως είναι πρωταρχικό συντατικό της ζωής. Φαντάζομαι ότι το προϊστορικό όνομα της Δήλου, που ήταν «Αστερία», δεν της δόθηκε τυχαία.

Αστερία θα μπορούσε να σημαίνει: για του ήλιου ή για του φωτός. Ο τόπος του Μεγάλου Αστερίου της μέρας. Του μοναδικού άστρου. Στη Φαραωνική Αίγυπτο συνέθιζαν να αποκαλούν τον ήλιο με τη φράση: «το μεγάλο Άστρο της μέρας».

Ασφαλώς για τη Δήλο των προϊστορικών χρόνων το όνομα ΑΣΤΕΡΙΑ είναι σημαίνον. Αποδίδει με ακρίβεια την πραγμα-

τικότητα που επικρατεί στο υποίκιο από την άποψη του φωτισμού του: η πάμφωτη. Η Δήλος είναι το Ιερό Ννοί της αρχαιότητας, με το μεγάλο προσκύνημα σε ολόκληρη τη Μεσόγειο. Το Ιερό Ννοί του Φωτός, με ίχνη κατοίκησης από τα Νεολιθικά χρόνια. Είναι ο τόπος, που πρώτος απ' όλους πάνω στον πλανήτη έδωσε πριν από 2.500 χρόνια ένα «δείγμα» της «παγκοσμιοποίησης», συγκεντρώνοντας πάνω του κάθε καρυδιάς καρύδι από τα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου, αλλά και μια οικουμενική δύναμη εξ αιτίας του παγκόσμου εμπορίου, που είχε εδώ το κέντρο του, κάτω από την ομπρέλα προστασίας του Ιερού του Απόλλωνα. Πανοπερμία φυλών, ανεξιθροποίηση, πεδίο μεγάλου οικονομικού ανταγωνισμού για εφοπλιστές, μεγαλέμπορους, τοκογλύφους, τραπεζίτες, δουλέμπορους και κάθε λογής μεταπράτες.

Η Δήλος γίνεται έτσι ο πρώτος τόπος που βιώνει μια πολλαπλή τραγωδία, καθώς οι μνηστήρες της είναι πολλοί, επιδιώκοντας τον έλεγχό της. Η Δήλος ζει μέρες ιερότητας, αλλά και ακόλαστες νύχτες συμποσίων. Ιερείς, καλλιτέχνες, προσκυνητές, ταξιδιώτες, που πηγαίνονται ασταμάτητα, αλλά και επίδοξοι κατακτητές που εποφθαλμιούν το πλούσιο ταμείο του Ιερού, είναι μερικά μόνο από τα χαρακτηριστικά που μπορεί να προσδώσει κανείς ο' αυτό το πολύ μικρό υποίκιο, που διάλεξε η κυνηγημένη από την Ήρα, Λητώ για να γεννήσει τα θεϊκά παιδιά της, τον Απόλλωνα και την Άρτεμην.

Ο μύθος λέει ότι η Δήλος έπλεε στη θάλασσα, όταν ο Δίας θέλησε να βρει ένα καταφύγιο για την κυνηγημένη ερωμένη του, τη Λητώ, που κυοφορούσε τα δυο παιδιά του. Η «απατημένη» (πολλάκις) σύζυγος του Δία, η Ήρα, δεν άφηνε τη Λητώ σε χλωρό κλαρί και καμιά στεριά δεν δεχόταν να την αφήσει να γεννήσει πάνω της γιατί έτρεμε τις φοβερές απειλές της Ήρας. Ετσι, ο Δίας αποφάσισε να στερεώσει σε ένα μέρος το περιπλανώμενο υποίκιο της Αστερίας, που με τη γέννηση του Θεού έπαψαν να το σκεπάζουν τα κύματα της θάλασσας και φανερώθηκε στο φως, έγινε ΔΗΛΟΣ, δηλαδή: φανερή. Στα επόμενα χρόνια ο Απόλλωνας το κατέστησε ονομαστό και σεβαστό. Ένα Παγκόσμιο Ιερό με απέραντη φήμη.

Το υποίκιο απέχει μόλις 1 μίλι από τις δυτικές ακτές της Μυκόνου και περίπου 4 μίλια από τις ακτές της Τήνου. Ετσι, όπως είναι ανάμεσα στα δυο αυτά υποίκια μοιάζει να τους έχει κληροδοτήσει την αρχαία του διπλή υπόσταση: Σπν Τήνο χάρισε την

ιερόπιτα του προσκυνήματος στον Απόλλωνα και στη Μύκονο τις κραυπάλες των συμποσίων και τις ολονύχτες ακολασίες! Ωστόσο, η Δήλος παραμένει ένας εξαιρετικός τόπος, μια πόλη της αρχαιότητας από τις πιο σπανιτικές, που σαν από θαύμα εξακολουθεί να είναι και σήμερα ένα παγκόσμιο προσκύνημα πολιτισμού και μια πόλη-ερεπιώνας, που τα καλοκαίρια ακούς να μιλιούνται στους δρόμους της όλες οι γλώσσες του κόσμου.

Ένας παγκόσμιος τόπος!

Στη Δήλο αναφέρεται το πρώτο μέρος από τον Ομηρικό Ύμνο στον Απόλλωνα, που περιγράφει τη γέννηση του Απόλλωνα και της Αρτεμίης, αλλά στην ουσία εξηγεί με θαυμαστό τρόπο το πέρασμα από την προϊστορική λατρεία της Μεγάλης Μητέρας Θεάς, στη νέα θρησκεία, που οδηγεί ο Απόλλωνας, θεός του φωτός και γιος του κυρίαρχου Δία. Αγκαλιάζοντας τον κορμό ενός φοίνικα, στην Ιερή Λίμνη, η Λητώ, για να αντέξει τις ωδίνες του τοκετού, έφερε στο φως τον Απόλλωνα, αφού εννιά μέρες πριν, σύμφωνα πάντα με το μύθο, είχε γεννήσει την Άρτεμην, στο ίδιο υποίκιο, που όμως είχε τότε ακόμη άλλο όνομα και λεγόταν κα' άλλους Ορτυγία (αν και το όνομα Ορτυγία αποδίδεται περισσότερο στη γειτονική Ρήνεια) και κα' άλλους Αστερία. Η Άρτεμης, που γεννήθηκε 9 μέρες πριν από τον Απόλλωνα στο χαμπλό βουνό Κύνθος, που βρίσκεται στο κέντρο της Δήλου, μας δηλώνει με τη γέννηση της σ' εκείνο το μέρος τα προϊστορικά ίχνη κατοίκησης και λατρείας προϊστόρεων θεοτάτων. Το όνομα Κύνθος από μόνο του (με την κατάληξη -νθος) κάνει φανερή τη Μινωική του προέλευση. Στην περιοχή του Κύνθου εντοπίζονται ανασκαφικά και αρχαιολογικά ευρήματα των μινωικών χρόνων.

Περί το 1000 πρ. Χριστού γίνεται στη Δήλο μια πρώτη εγκατάσταση Ιώνων και σιγά-σιγά το υποίκιο γίνεται κέντρο, πολιτικό και θρησκευτικό μιας Αμφικτιονίας των υποίκιων του Αιγαίου κάτω από την προστασία της πανίσχυρης τότε Νάξου. Αυτής της περιόδου ίχνη είναι ό,τι απομένει σήμερα από το κολοσσαίο άγαλμα του Απόλλωνα, αλλά και το Άνδρο των Λεόντων, με τα διάσημα μαρμάρινα λιοντάρια, αφιερώματα και τα δυο από τη Νάξο, στον Απόλλωνα.

Το δράμα του υποίκιου αρχίζει εκεί γύρω στον 6ο πρ. Χριστού αιώνα, όταν οι Αθηναίοι, επικαλούμενοι την Ιωνική καταγωγή τους μπαίνουν στην Αμφικτιονία της Δήλου και δεν αργούν να επιβάλουν την

κυριαρχία τους, ενώ το ουσιαστικό ενδιαφέρον τους στρέφεται στο Ταμείο του Ναού του Απόλλωνα και στο λιμάνι του υποίκιου, με τη μεγάλη εμπορική κίνηση. Το υποίκιο, όπως είναι σήμερα, ένας απέραντος αρχαιολογικός χώρος, αφήνει τον επισκέπτη του να υποψιαστεί πολλές πτυχές από το παρελθόν του, τη ζωή των κατοίκων του, τη χλιδή και την οικονομική του δύναμη.

Η χλιδή των σπιτών της συνοικίας του θεάτρου, είναι ικανή να «αφηγηθεί» πολλά πράγματα από την ατμόσφαιρα των συμποσίων. Τα μωσαϊκά με τον Διόνυσο, οι μάσκες, τα καταπληκτικά αίθρια, έχουν ένα τρόπο και αυτά να ...αφηγούνται την αρχαία αίγλη.

Τα πρώτα ίχνη κατοίκησης του υποίκιου εντοπίζονται στο 3000 π.Χ. Ομως, από το 1000 π.Χ. και μετά η πόλη της Δήλου αρχίζει να αποκτά ζωηρό ενδιαφέρον. Η Αθηναϊκή δημοκρατία την εποχή της ακμής της, κάνει τη Δήλο έδρα της Αθηναϊκής συμμαχίας. Με τους Μακεδόνες όμως, οι υποίκιοι γεννήσει μεγάλη εμπορική ανάπτυξη. Στους ελληνιστικούς χρόνους η Δήλος εξακολουθεί να γνωρίζει άνθιση, που φτάνει στο απόγειό της κατά τη διάρκεια της Ρωμαϊκής περιόδου.

Το 1873, οι ανασκαφές της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής ξαναφέρουν σιγά-σιγά στο φως την ένδοξη πόλη, με τα μεγάλα ιερά, τα καταπληκτικά σπίτια, τους δημόσιους χώρους και πάνω απ' όλα μια κοσμοπολίτικη αίσθηση από την αρχαιότητα γι' αυτό τον ξεχωριστό τόπο στην καρδιά του Αιγαίου. Ενα υποίκιο, που μοιάζει με βωμό του ήλιου σε ένα λαμπερό θαλάσσιο φόντο. Οι Κυκλαδίς οφείλουν το όνομά τους, στο γεγονός ότι κυκλώνουν τη Δήλο του Απόλλωνα, που για πολλούς αιώνες ήταν η ισχυρή πρωτεύουσα του κόσμου!

**OLYMPIA MARBLE
PTY LTD**

1-3 CHALDER ST, MARRICKVILLE NSW 2204

Ph. 9565 1415 – Mob. 0418 462